

dobrotu wopokasala. Wón njechafche, so bychu džěczi ju sđeržake, a wona hladacž dyrbjala, sčto wot nich dostanje, ale so by wona šama tať wjele měta a wobšedžika, so by šo jako wudowa sežiwicž mohła. Lěto wot lěta wotebjerachu jeho mozy, a wón pišafche teho dla tež 1544: „Ša šym lěni, sprózny, wobožny, to rěka, ja šym stary muž a wjazy k nicžomu nješym. Ša šym šwój běh dofonjať; to hišcže wnsche wostanje, so mje Bóh k mojim wótzam šhromadži. Ša šym šo šnty nadžělať, modl šo ša mnje, so by šo czaš mojeje šmjercže Bohu špodobať a mi k šbóžnosćzi šlužik. Wo kžěžora a žyke kžěžorstwo šo wjazy njestaram, hacž so jeju Bohu w modlitwje porucžuju.“

Luther do přědka widžesche, so budža šo ewangelszy wjerchojo mjecža pschimacž, hacž runje bě jim dołho a husto wotradžowať, so njebychu wójnu šapoczeli. Šako mějesche ras na dnju šwj. Marcžina šwojich pschecželow pola šebje k wobjedu, džesche: „Tať dołho hacž budu živy, njesmějemy, da-li Bóh, žaneho stracha, a budže měr w němškim kraju; ale hdyž budu ja w rowje, potom šo modlcže; haj potom smějecže nusno šo modlicž, a nasche džěczi budža šo dyrbjecž hlebijow pschimacž; potom budže šle w Němzach.“

Hacž runje bě Luther wobstarny a š wjele džěkami wobcžeženy, prošachu jeho tola hrabje š Mansfelda, so by k nim do Eislebena pschišchol a šam k temu pomhať, so by někajka pschekora, kotraž bě bjes hrabjemi a jich poddanami nastala, k kónzej pschišchła. Dokelž běchu někotši škoržbnizy š Lutheroweho pschecželstwa, a hrabje jeho tež jara prošachu, šo Luther na pucž poda. 23. wulkeho róžka 1546 wotjědže se šwojimi tšjóni šynami a jenym šlužomnikom š Witenberka a wosta tši dny w Šali pola šwojeho pscheczela Šustuša Šonaša, dokelž